

DIUMENGE IV DE QUARESMA (C)
Homilia del P. Manel Gasch, monjo de Montserrat
31 de març de 2019

Qui de nosaltres, estimats germans o germanes, li ha demanat als seus pares l'herència abans d'hora? Més encara, ¿qui l'ha rebuda? Qui, havent-la dilapidada de mala manera, ha gosat tornar per demanar alguna cosa més? I a qui, en aquesta situació, li han donat no alguna cosa més, sinó tot una altra vegada? En la paràbola del Fill Pròdig tenim la impressió que estem davant d'una cascada de despropòsits del fill petit, a la qual correspon una cascada encara més gran de perdó del Pare.

La imatge de Déu que ens transmet l'Evangelí d'avui supera la lògica, el seny i qualsevol sentit de justícia, i és que evidentment Déu està més enllà de la lògica, del seny i de la justícia distributiva i recíproca dels humans. Déu hi és sempre. Déu acull sempre al qui té la sincera voluntat de tornar-hi, de girar-se-l'hi, de convertir-se. ¿Què ens fa capaços de convertir-nos, fins i tot després d'haver-nos apartat i allunyat tant de la nostra casa, del lloc on teníem tota la dignitat de la nostra identitat? El fill petit torna perquè recorda, perquè recorda com s'hi estava de bé a casa del seu pare i no només ell que era el fill, sinó fins i tots els servents. Tant de bo que sapiguem viure els moments bons i agradables que Déu ens dona, per a conservar-los, per a recordar-los en aquells moments en els quals marxem de la presència de Déu, tant de bo els tinguem sempre presents com a estímuls i desigs per a tornar a Déu. Tant de bo que Déu ens posi als llavis aquesta paraula tan quaresmal: feu-nos tornar a vos Senyor i tornarem.

Tots podem sentir-nos identificats amb els pecats del fill pròdig de la paràbola, amb els pecats evidents. Però, probablement, la gran majoria de gent bona que som aquí, que fem quelcom com anar encara a missa els diumenges, que no estem dormint a aquesta hora del matí, que segurament no hem dilapidat cap patrimoni de maneres innombrables sinó més aviat hem estalviat pensant en el futur, que hem respectat les normes socials, en resum: que com es diu col·loquialment "complim", no podria ser que estiguéssim més a prop del fill obedient, del fill gran?

I té el fill gran necessitat de convertir-se? Evidentment que sí, i d'alguns pecats molt més subtils i, per tant, molt més complicats d'identificar que els del seu germà. El fill gran peca d'autosuficiència, d'autojustificació, d'orgull. Deia sant Agustí a la seva Regla monàstica que alguns pecats porten a fer males accions però que en canvi l'orgull s'insinua en les bones obres per a fer-les morir. El fill gran enorgullint-se de la seva obediència li treu bona part del seu valor..., i és una llàstima perquè havia estat fidel. Quina és la resposta de Déu: té alguna sortida el fill gran de la paràbola? Naturalment. Li cal primer adonar-se de la situació. Cal adonar-se que Déu li diu i ens diu: tu ets sempre amb mi i tot el que tinc és teu. El problema és la percepció que tu tens de la situació. Et sents sotmès, no en comunió. Has oblidat que al principi de la paràbola vaig repartir els béns entre els dos; el text grec no admet discussió: els béns es reparteixen als dos; per tant, que la teva part s'haurà quedat voluntàriament a casa per compartir-la.

Però no només és aquesta comunió de béns de la qual ha de ser conscient el germà gran, sinó de la invitació que li fa el pare, una de les propostes més agosarades de tot l'Evangelí i que cantarem en el cant de comunió: *Fill, hem d'alegrar-nos, perquè aquest germà teu que ja donàvem per mort ha tornat viu. Ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat!* Tinc la versió llatina d'aquestes paraules: *Oportet te Filii gaudere!* profundament clavades en la memòria, perquè el P. Gregori Estrada les va utilitzar durant setmanes i setmanes, amb la seva insistència que cap dels seus germans no hem oblidat, per ensenyar-nos a cantar gregorià, quan jo era novici. Ser capaços

d'alegrar-nos pel pecador que ha tornat al pare és la invitació que Déu ens fa a superar els nostres legalismes, les nostres mesures, els nostres judicis. És el repte que Déu ens posa als qui tindríem la lleugera temptació de pensar que som menys pecadors que la resta. És en el fons la invitació de Déu a ser com ell, misericordiós i amant de qualsevol persona humana. Per això he dit que és una de les propostes més radicals de l'Evangeli. La manca de final de la paràbola, ningú no ens diu si el Fill gran va entrar o no a la festa, ens deixa potser la porta oberta a haver de decidir nosaltres..., què farem davant de la darrera proposta de Déu: sigues com jo?

Let me say a couple of lines for foreign people who join this celebration. The story of the prodigal son tell us how God is a father. A father able to forgive the son who comes back home after being away and having spent his heritage and a father able to forgive the pride of the oldest son. God is not only a merciful father, but a father willing to share with us his capacity of forgiveness and joy.

Fill, hem d'alegrar-nos! En aquest quart diumenge de quaresma que avança la joia pasqual, la història dels dos fills, tan diversament pecadors, que són interpel·lats pel Pare a tornar "a casa" en dona l'ocasió de reconèixer en la nostra fe, en la nostra pertinença a la comunitat eclesial, en el nostre seguiment de l'Evangeli de Jesús, un motiu de felicitat plena, perquè Déu és el qui cada matí ens posa al dit l'anell del fill pròdig i, com al fill gran, ens convida a la festa.